

Li - de můj, slyš ná - řek Pá - na své - ho, u - važ v my - sli

tr - pké ste-sky je - ho: Já jsem tou - žil me - zi li - dmi žít,

chtěl jsem je svou lá - skou o - bla - žit; či - nil jsem jim

dobře v ka - ždé chví - li, o - ni mě však na smrt od - sou - di - li.

## 2. zastavení

Nepřestal jsem lid svůj milovati,  
avšak on mé lásky nechtěl dbáti,  
k nebi zval jsem jej svým učením,  
odplatil mi za to trýzněním;  
potom kříž mi vložil na ramena:  
tak má láska byla odměněna.

## 3. zastavení

Když jsem kříž svůj na Golgotu nesl  
a s tou tíží zemdlen k zemi klesl,  
nedošel jsem v lidu lítosti.  
Neustával ve své krutosti,  
dále hnal mě na smrt umdlého,  
dobrodince, Spasitele svého.

## 4. zastavení

Synům hlásal jsem, by matky ctíli,  
za to však se na mé matce mstíli;  
z její žalosti lid posměch měl,  
když mě potkala, ji odháněl.  
Ač Bůh oblíbil si její ctnosti,  
lidé spílali jí ve své zlosti.

## 5. zastavení

Zda jsem komu v strasti přispět váhal?  
A mně každý pomoci se zdráhal.  
Když jsem nesl přetěžký svůj kříž,  
nikdo nechtěl ulehčit mou tíž.  
Šimon pomoh jenom z donucení  
nésti nástroj mého umučení.

## 6. zastavení

Již jen stěží noha nohu mine,  
má krev proudem po tváři se řine.  
Veronika tvář mi utřela.  
Co na roušce potom uzřela?  
Věrný obraz obličeje mého  
za odměnu činu laskavého.

## 7. zastavení

Velkou ztrátou krve tělo slábne,  
ve zmučených údech síla chabne.  
Nezmohu již kříže břemeno,  
znovu k zemi klesá koleno.  
Uvažuj to ponížení nové,  
nad ním trnou v nebi andělové.

*8. zastavení*

Dcery síónské mě provázely,  
a když velké strasti moje zřely,  
útrpností, žalem vzlykaly,  
nad mou trýzní hořce plakaly.  
Matky, plačte spíše ze žalosti  
nad svých vlastních dítek nezdárností.

*11. zastavení*

Hřeby na kříž v nevýslovné muce  
přibíjejí nohy mé i ruce  
před očima matky truchlící,  
rány mé v své duši cítící.  
Velkou bolest mou však dovršili,  
když kříž se mnou vzhůru postavili.

*9. zastavení*

Sám a vydán posměchu a vřavě,  
zraněn, ztrýzněn od paty až k hlavě,  
klesám potřetí a omdlévám,  
já, jenž v nebi věčné sídlo mám.  
Tento pád můj, pokolení hříšné,  
zavinily tvoje skutky pyšné.

*12. zastavení*

Z lásky k lidu na kříži jsem zmíral,  
s posměchem lid za to na mě zíral;  
a když tělo smrtí zsinalo,  
ještě kopí bok můj prohnalo;  
poslední krev vylila se z něho,  
aby smyla hříchy světa všeho.

*14. zastavení*

Do hrobu pak moje tělo dáno,  
jak před věky o mně bylo psáno.  
Lide můj, to vše jsem podstoupil,  
bych tě z hříchů, z pekla vykoupil.  
Snaž se teď, by spásné moje dílo  
tobě vpravdě ke spasení bylo.

*10. zastavení*

Ach, jak nade mnou se zatvrdili,  
že mé čisté tělo obnažili!  
Zbytek krve v tvář mi vstupuje,  
ruměncem mi na ní vzbuzuje.  
Lide můj, tou hanbou byly vinny  
nečisté a smilné tvoje činy.

*13. zastavení*

Přátelé mé tělo z kříže sňali  
a mé milé matce odevzdali.  
Ta, když rány moje spatřila,  
svými slzami je obmyla.  
Mrtvého mě na klín ukládala,  
zbité tělo celé zulíbala.

